ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΗΣ
4 ΝΟΕ 1906

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. — 46

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς ὁημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παράλογοι ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας — Εἰδήσεις διάφοροι — Ἐκκλησ. χρονικά — Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων — Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας — Ἐκκλησιες — Ἰωάννης Τανταλίδης — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Β'.

Ἀπὸ ἡμίσεως ἤδη αἰῶνος καὶ ἐπέκεινα, οἱ Βούλγαροι δὲν ἔπαυσαν διασαλπίζοντες, μεγάλῃ τῇ φωνῇ καὶ διὰ παντὸς τρόπου, ὅτι ὁ πρώτιστος καὶ κύριος μοχλὸς τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν κακοδαιμονίας ἔδει νὰ θεωρηθῇ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον, ἐν τῇ πρὸς τὸν βουλγαρικὸν λαὸν, τὸν ὑποκείμενον αὐτῷ, πολιτείᾳ του, ἐνεπνέετο διαρκῶς ὑπὸ τῆς ὑστεροβούλου σκέψεως, ὅπως, διὰ παντὸς μέσου, συγκρατῇ αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἐξάρτησιν καὶ καταδυνάστευσιν· διὸ, ἀπέρριψεν ἀείποτε καὶ συστηματικῶς πᾶσαν αἴτησιν συντελεστικὴν εἰς τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγὴν, τὴν ὀφείλουσαν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις τῆς μελλούσης χειραφετήσεώς του. Ἐντεῦθεν δὲ ἐβλάστησε τὸ ἄσπονδον μῖσος κατὰ τῶν Πατριαρχείων τὸ κοχλάζον εἰς τὰ στήθη παντὸς Βουλγάρου.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο τῶν Βουλγάρων, ἀπειράκις κατὰ κόρον καὶ μετὰ περισσείας πικροτάτων ἐκφράσεων ἀναμασσηθὲν, κατήντησεν ἤδη τετριμμένος κοινὸς τόπος· καὶ ὅμως, οὐδὲν ἀναληθέστερον τῆς τοιαύτης αἰτιάσεως. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ἐπέδειξε πρὸς τὸν βουλγαρικὸν λαὸν, ἀντὶ μητρικῆς μερίμνης, σπλάγχνα ἀστόργου μητρυιᾶς, οὐδ' ἠρνήθη πώποτε νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ τὰ μέσα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀνάπτυξιν αὐτοῦ καὶ προαγωγήν. Καὶ ἵνα μὴ ἐκληφθῶμεν ὡς ἐξαντλούμενοι πρὸς ματαίους ἀναποδείκτους λόγους, παραθέτομεν ὧδε ἔγγραφον ἀδιαφιλονείκητου ἐπισημότητος καὶ κύρους, καταδεικνύον, ἡλίου φαεινότερον, ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀπὸ τοῦ 1861, πρὶν ἤ, δηλονότι, τὰ πράγματα ἐκτραχυνθέντ απροσλάβωσι τὴν κατόπιν βιαίαν τροπὴν, εἶχε σπεύσῃ νὰ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΜΕΧΙΗΝΙΚΟΒΑ

ἱκανοποιήσῃ, ἐν εὐρυτάτῳ μέτρῳ, τοὺς ἐκδηλωθέντας πόθους καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ.

Αὐτοκρατορικὸν Φιρμάνιον

«Εἶνε γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ὅτι ἡ μεγαλειτέρα ἀνακτορική Μου ἐπιθυμία εἶναι ἡ κατὰ πάντα ἄνεσις καὶ ἀσφάλεια ἑκάστης τάξεως τῶν αὐτοκρατορικῶν πιστῶν ὑπηκόων Μου. Ἐπειδὴ δὲ ὅσα τὸ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας διατελοῦν βουλγαρικὸν σῶμα ἀνέφερεν ἐγγράφως τε καὶ προφορικῶς πρὸς τὴν Ὑψηλήν Μου Κυβέρνησιν περὶ τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ πατέρων καὶ κυβερνητῶν Ἐπισκόπων τε καὶ Μητροπολιτῶν αὐτοῦ ἐξαιτούμενον ἵνα ὦσιν οὗτοι ἐξ ἐκείνων εἰς οὓς ἔχει τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἵνα γνωρίζωσι προσέτι καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰς τάξεις αὐτοῦ, ἐπεδοκίμασεν αὐτὰ ἡ Βασιλεία Μου, ἅτε δὴ βασιζόμενον εἰς τὸ ὅτι ταῦτα θέλουσιν ἐπιφέρει τὴν τελείαν εὐδαιμονίαν τοῦ σώματος τούτου, ὡς καὶ τὴν ἄνεσιν αὐτοῦ καὶ ἡσυχίαν πρὸς τὰ θρησκευτικὰ αὐτοῦ πράγματα, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπίτευξις τῶν εὐλόγων αἰτήσεων τοῦ εἰρημένου σώματος θεωρεῖται περὶ πολλοῦ παρὰ τῇ βασιλείᾳ Μου, διὰ τοῦτο εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τὸν γενικὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀνατολικῆς θρησκείας, τὸν Πατριάρχην τῶν Ρωμαίων, ἵνα σκεφθῇ περὶ τῶν παραχωρήσεων, τὰς ὁποίας οἱ θρησκευτικοὶ κανόνες ἤθελον ἐπιτρέψει, καὶ ἀναφέρῃ αὐτάς· ὁ δὲ διαληφθεὶς Πατριάρχης, συγκαλέσας γενικὴν Σύνοδον, συγκειμένην ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ βασιλευούσῃ Μου διατελοῦντας πρώην καὶ προπρώην Κων]πόλεως Πατριάρχας, τοὺς ἤδη Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, τὰ μέλη τῆς ἐνδημούσης Συνόδου τῶν Μητροπολιτῶν καὶ ἀπὸ Ἐπισκόπους, συνεζήτησε τὸ ἀντικείμενον τοῦτο μετ' αὐτῶν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν συζητήσεων τούτων κατεπέβαλε διὰ Μαζμπατᾶ, ἐσφραγισμένου παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ παρευρεθέντων, ἐν ᾧ (μαζμπατᾷ) διαλαμβάνονται τὰ ἀκόλουθα ἄρθρα.

«Α' Εἰς τὰς καθαρῶς βουλγαρικὰς ἐπαρχίας μέλλουσι προτιμᾶσθαι ἀπὸ τοῦ νῦν Μητροπολῖται καὶ Ἐπίσκοποι κληρικοὶ ἐκ βουλγαρικῆς καταγωγῆς, ἄνδρες ἄμεμπτοι καὶ εὐθῖς, φέροντες τὰ κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας ἀπαιτούμενα προσόντα, ὡς καὶ οἱ εἰδότες ἀκριβῶς τὴν βουλγαρικὴν γλῶσσαν.

«Β' Ἐὰν εἷς τινας τῶν καθαρῶς βουλγαρικῶν πόλεων ἤθελε χηρεύσῃ Μητρόπολίς τις ἢ Ἐπισκοπή, καὶ οἱ χριστιανοὶ προτείνωσιν ὁμοφώνως διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν κληρικόν τινα φέροντα τὰ κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας ἀπαιτούμενα προσόντα, ἄνδρα δόκιμον καὶ ἐγνωσμένον τοῖς Πατριαρχείοις ἐπὶ φρονήσει καὶ ἱκανότητι, τὴν υἱϊκὴν ταύτην τῶν χριστιανῶν ἐκείνων αἴτησιν εὐχαρίστως ἀποδέξεται τὸ Πατριαρχεῖον.

«Γ' Θέλει συστηθῇ Θεολογικὴ Σχολὴ ἐν καταλλήλῳ μέρει, πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν βουλομένων ἱερατεῦσαι Βουλγάρων. Ἡ δ' ἐτησία αὐτῆς δαπάνη καταβληθήσεται ὑπό τε τῶν ἐν ταῖς καθαρῶς βουλγαρικαῖς ἐπαρχίαις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς Ἐπικρατείας εὑρισκομένων χριστιανῶν. Τὰ δ' ἐν αὐτῇ διδαχθησόμενα μαθήματα, ἵνα μὴ ἀντιβαίνωσιν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν θρησκείαν, θέλουσι προσδιορίζεσθαι διὰ προγράμματος τῶν Πατριαρχείων.

«Δ' Ἡ ἐποπτεία τῆς Σχολῆς ταύτης ἀνατεθήσεται τῷ Μητροπολίτῃ τῆς ἐπαρχίας εἰς ἣν εὑρίσκεται καὶ ἐφόροις, ἐκλεγομένοις ἐκ τῶν δοκίμων κληρικῶν.

«Ε' Ἐν πᾶσι τοῖς βουλγαρικοῖς σχολείοις, προτιμηθήσεται πάσης ἄλλης ἡ σπουδὴ τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης καὶ τῆς φιλολογίας αὐτῆς, ἀπαγορευομένου παντὸς τῇ τε ὀρθοδόξῳ θρησκείᾳ καὶ τῇ αὐτοκρατορικῇ Κυβερνήσει Μου ἐναντίου συγγράμματος.

«Στ' Πᾶσα παράβασις τῶν ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἄρθροις περὶ σχολείων διαγραφέντων ὅρων καὶ τάξεων καὶ πᾶσα ἔλλειψις ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν διδασκάλων, ἔτι δὲ καὶ πᾶσα ὀλιγωρία τούτων ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διδασκαλικῶν αὐτῶν καθηκόντων, καὶ ἐν συνόψει πᾶσα ἀδιαφορία ἢ παράβλεψις ὡς πρὸς τὴν ἐποπτείαν καὶ διεξαγωγὴν τῆς σχολῆς, καθίστησιν ὑπευθύνους τόν τε Μητροπολίτην καὶ τοὺς Ἐφόρους.

«Ζ' Εἷς ἢ δύο τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Βουλγαρίας θέλουσι παρεδρεύει, ὡς καὶ πρότερον, ἐν τῇ Συνόδῳ τῶν Μητροπολιτῶν, ἀνταλλαττόμενοι ἐγκαίρως ἢ ἐναλλὰξ κατὰ διετίαν, διὰ κανονικῆς ψήφου τοῦ Πατριάρχου.

«Η' Ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ θέλουσι λαμβάνεσθαι καὶ ἐκ τῶν Βουλγάρων μαθηταί, ὡς καὶ πρότερον.

«Θ' Αἱ πρόσοδοι τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, ὁρισθήσονται δι' εἰδικοῦ ἐπισήμου Κανονισμοῦ.

«Ι'. Ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῶν καθαρῶς βουλγαρικῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν, αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ θέλουσαι τελεῖσθαι βουλγαριστί.

«ΙΑ'. Ἐκ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διατριβόντων προκρίτων ὀρθοδόξων Βουλγάρων, θέλουσιν ἐκλέγεσθαι καὶ διορίζεσθαί τινες εἰς τὰς ἐπιτροπὰς τοῦ Π)χείου καὶ τῶν λοιπῶν Ἐθνικῶν καταστημάτων.

«ΙΒ'. Πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων τῶν ἐν τῇ βα-

σιλευούσῃ Μου εὑρισκομένων ὀρθοδόξων Βουλγάρων καὶ ἐκμάθησιν τῆς ἰδίας αὐτῆς γλώσσης, συστηθήσεται προκαταρκτικὸν σχολεῖον ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς βουλγαρικῆς ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Πατριαρχείου.

«ΙΓ'. Τὰ πρὸς τοὺς ἐν ταῖς καθαρῶς βουλγαρικαῖς ἐπαρχίαις εὑρισκομένους Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους καὶ χριστιανοὺς ἀποστελλόμενα ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα, θέλουσι γράφεσθαι ἑλληνιστὶ καὶ βουλγαριστί.

«ΙΔ'. Τὸ Πατριαρχεῖον θέλει καταβάλλει πᾶσαν ἐνδεχομένην σπουδὴν πρὸς διευκόλυνσιν καὶ διαίτησιν τῶν ὑπαγομένων αὐτῷ εὐλόγων αἰτήσεων καὶ ὑποθέσεων τῶν Βουλγάρων.

«ΙΕ'. Χρείας τυχούσης, μέλλουσιν ἀποστέλλεσθαι ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἁρμόδιοι κληρικοὶ πρὸς ἐξέτασιν τῆς διαγωγῆς τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, ὡς καὶ παντὸς ἐν γένει κληρικοῦ ἢ διδασκάλου, ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἀγγελλομένων παρεκτροπῶν καὶ ἐλλείψεων αὐτῶν.

«Ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθειμένα δέκα πέντε ἄρθρα καθυπεβλήθησαν εἰς τὴν Ὑψ. Πύλην Μου διὰ Μαζμπατᾶ, ὡς εἴρηται, ἀνεγνωσθέντα δὲ καὶ μελετηθέντα ἓν πρὸς ἓν ἐν τῷ Ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ τῆς Κραταιᾶς Βασιλείας Μου, ἀνηγγέλθησαν καὶ τῇ Αὐτοκρατορίᾳ Μου, καὶ ἐβεβαιώθη αὕτη, ὅτι αὐτὰ εἰσὶν ἱκανὰ ὡς πρὸς τὰς βελτιώσεις, τὰς ὁποίας οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ χριστιανοὶ κάτοικοι δικαίως ζητοῦσι, κατὰ τὰς ἐνεστώσας ἀληθεῖς αὐτῶν ἀνάγκας καὶ, ὅτι ἡ ἐντελὴς αὐτῶν ἐφαρμογὴ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καὶ ὡς πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν πράγματα τὴν ἡσυχίαν καὶ ἄνεσιν τῶν ἐπ' εὐθύτητι καὶ εὐκρέστῳ διαγωγῇ πεφημισμένων αὐτοκρατορικῶν ὑπηκόων Μου Βουλγάρων, διὰ τοῦτο ἐξέδωκα Ὑψηλὸν Βασιλικὸν Ἰραδέν Μου, ὅπως διακοινωθῶσιν ἀμέσως τὰ ἄρθρα ταῦτα, καὶ ἐν ταυτῷ σπεύσῃ ἕκαστος καὶ ἐνεργήσῃ τὸ πρέπον εἰλικρινῶς καὶ εὐθέως, ἀπέχων παντὸς ἐναντίου πρὸς αὐτόν. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐξεδόθη τὸ παρὸν Ὑψηλὸν Αὐτοκρατορικόν Μου Φιρμάνιον, ἐπικεκοσμημένον καὶ μὲ Ὑψηλὸν Βασιλικόν Μου αὐτόγραφον.

«Ἐγράφη κατὰ τὸ 1277 ἔτος τῆς Ἐγείρας περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ραμαζάν» (1261).

Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀποτελεῖ τὴν εὐγλωττοτέραν τῶν ἀπαντήσεων εἰς τὰς βουλγαρικὰς κατηγορίας. Διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου, τοῦ ἀποτελοῦντος, οἱονεί, βουλγαρικὸν ὀργανικὸν νόμον, περιβληθέντος δὲ διὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς ἐπικυρώσεώς του τὸ κῦρος ἐπισήμου καὶ ἀναλλοιώτου νόμου τοῦ Κράτους, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἐχορήγει τοῖς Βουλγάροις τὰ ἀκόλουθα: α') τὸν διορισμὸν ὁμοφύλων αὐτοῖς Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων ἐν ἁπάσαις ταῖς βουλγαρικαῖς ἐπαρχίαις, καὶ δή, αὐτοὺς τούτους, οὓς, φέροντας τὰ κανονικὰ προσόντα, ἤθελεν ὑποδείξει ἡ ἐπαρχία· β') τὴν χρῆσιν τῆς βουλγαρικῆς (σλαυϊκῆς) γλώσσης ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις, ἐν ἅπασι τοῖς ναοῖς τῶν παρὰ Βουλγάρων οἰκουμένων ἐνοριῶν· γ') ἡ διδασκαλία τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης καὶ **φιλολογίας**, θὰ ἀπετέλει τὴν βάσιν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν ἅπασι τοῖς σχολείοις τῶν βουλγαρικῶν πόλεων καὶ χωρίων· δ') ἰδιαιτέρα θεολογικὴ σχολὴ θὰ ἱδρύετο χάριν τῶν Βουλγάρων κληρικῶν ἀποκλειστικῶς, ἐν βουλγαρικῇ ἐπαρχίᾳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Βουλγάρου μητροπολίτου· Βούλγαροι δὲ μαθηταὶ θὰ ἐξηκολουθοῦν φοιτῶντες ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης. ε') Βούλγαροι Μητροπολῖται θὰ ἐξηκολούθουν παρεδρεύοντες ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, Βούλγαροι δὲ πρόκριτοι ἐν ταῖς διαφόροις διοικητικαῖς Ἐπιτροπαῖς τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἱδρυμάτων Κωνσταντινουπόλεως. ς') τὰ ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα θὰ συνετάσσοντο, διὰ τὰς βουλγαρικὰς ἐπαρχίας ἑλληνιστὶ καὶ βουλγαριστί, ἀναγορευομένης οὕτω καὶ τῆς βουλγαρικῆς ὡς ἐπισήμου γλώσσης τῆς Ἐκκλησίας. ζ') Θὰ καθωρίζοντο ἐπακριβῶς αἱ ὑλικαὶ ἀποδοχαὶ τῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων πρὸς πρόληψιν πάσης καταχρήσεως. η') Τέλος, θὰ ἱδρύετο βουλγαρικὴ σχολὴ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τῆς πατριαρχικῆς τοῦ Γένους Σχολῆς, ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς βουλγαρικῆς, παρὰ τὸ Φανάριον, ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Στεφάνου, τῆς ἱδρυθείσης δι' ἐνεργειῶν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπικαλεσαμένης, δι' ἐγκυκλίων γραμμάτων καὶ δι ἐκτάκτων ἀπεσταλμένων, τὸν ἔρανον τῶν ὀρθοδόξων «πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ μεγάλου καὶ ψυχωφελοῦς ἀγαθοῦ τοῦ ἀκούειν τοὺς Βουλγάρους χριστιανοὺς τὰς ἀκολουθίας ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν γλώσσῃ». (Κωδ. Πατρ. Ἀρχειοφυλακείου ΚΗ' 230—232).

Μετά τινα δὲ ἔτη, ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Γρη-

γόριος ὁ ΣΤ΄, ὡθῶν τὴν συγκατάβασιν μέχρι τῶν ἀκροτάτων αὐτῆς ὁρίων, καθώριζε καὶ τὰς ἐπαρχίας ὅπου ὁ βουλγαρικὸς πληθυσμός, ὡς πλειοψηφῶν, θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διοικῆται ὑπὸ ὁμοφύλων αὐτῷ Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, καταλέγων ἐν αὐταῖς πλείστας ὅσας ἐπαρχίας τῆς μέσης καὶ βορείου Μακεδονίας καὶ Θράκης, πλὴν ἐννοεῖται τῶν τῆς κυρίως Βουλγαρίας, καὶ ὑπάγων ἁπάσας ταύτας τὰς ἐπαρχίας ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐξάρτησιν ἑνὸς Βουλγάρου Μητροπολίτου ἢ Ἐξάρχου, οὗτινος ἕδρα ὡρίζετο τὸ Τύρνοβον τῆς Βουλγαρίας· ἡ τελευταία, δηλονότι, πρωτεύουσα τοῦ βουλγαρικοῦ Κράτους μέχρι τῆς καταλύσεως αὐτοῦ, κατὰ τῷ 1393, ἔνθα εἶχε τὴν ἕδράν του ὁ πνευματικὸς πρωθιεράρχης τούτου, ὁ φέρων τὴν τιμητικὴν προσωνυμίαν «Πατριάρχης» τὴν ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Γερμανοῦ Β΄ τῷ 1235.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τί ἀπομένει ἐκ τοῦ διϊσχυρισμοῦ, ὅτι τὸ Φανάριον ἀπεγύμνωσε τὸν βουλγαρικὸν λαὸν τῶν ἱερῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, ἢ ἐκ τῆς μομφῆς ὅτι τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον, ἐκ φυλετικῶν λόγων ὁρμώμενον, δὲν ἐδίσταοε καὶ δὲν διστάζει νὰ καταπατῇ τοὺς νομίμους πόθους καὶ τὰ ἀναμφισβήτητα δίκαια τῶν πνευματικῶς ὑποκειμένων αὐτῷ λαῶν;

Βεβαίως, ἔνθα δὲν πρόκειται περὶ πραγματικῶν δικαίων, ἀλλὰ περὶ τῆς **τεχνιτῆς δημιουργίας νέας ἐθνικότητος**, παραπλανωμένης, διὰ χρυσῶν ἐπιχειρημάτων, μικρᾶς μειονότητος τοῦ σποραδικῶς ἐγκατεσπαρμένου ἀνὰ τὴν χερσόννησον τοῦ Αἵμου ἑλληνοβλαχικοῦ πληθυσμοῦ, ἐκ μέρους ὁμοφύλων, δῆθεν, οὓς χωρίζουσιν ἀπ' αὐτῶν «οὔρεά τε σκιόεντα, ποταμοί τε ἠχήεντες», καθὼς καὶ περὶ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν τοῖς ναοῖς καὶ ταῖς σχολαῖς αὐτῶν **νέας γλώσσης ἀγνώστου καὶ ἀκαταλήπτου αὐτοῖς**, ἀντὶ τῆς νῦν ἐν χρήσει, καὶ ταῦτα οὐχὶ πρὸς ἐθνικὴν ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγὴν τῶν Ἑλληνοβλάχων, ἀλλ' ἵνα χρησιμοποιηθῶσιν οὗτοι ὡς ἀντικείμενον ἀθεμίτου μελλοντικῆς πολιτικῆς συναλλαγῆς, ἔνθα, ἐπαναλαμβάνομεν, πρόκειται περὶ κατὰ φαντασίαν δικαίων, ἡ Ἐκκλησία ἀντέταξε καὶ δὲν θέλει παύσει ἀντιτάσσουσα ἀπόλυτον ἄρνησιν εἰς ὑποβοήθησιν τοιούτων ἀνοσίων σκοπῶν· διότι, ἄλλως πράττουσα, θὰ καταπροέδιδε τὰ ἀληθῆ συμφέροντα τῶν πνευματικῶν της τέκνων, ἅτινα θὰ κατελίμπανεν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἄνευ προασπίσεως, εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἐπιβουλῶν καὶ παγίδων, παίζουσα οὕτω τὸ πρόσωπον ἀσπλάγχνου μητρυιᾶς καὶ οὐχὶ φιλοστόργου μητρός.

Ὅπου ὅμως ὑπῆρχον ἀληθῆ καὶ βάσιμα δίκαια, ὡς ἐν τῷ βουλγαρικῷ ζητήματι, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ἐδυστρόπησεν ἵνα προβῇ εἰς πλήρη ἱκανοποίησιν αὐτῶν, ὡθῆσαν μάλιστα τὴν εὐμένειαν μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ προκαλέσῃ τὰ παράπονα καὶ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. π. χ. ὅτε ἐπέβαλε τὴν χρῆσιν τῆς σλαυϊκῆς γλώσσης ἐν δυσὶν ἐκκλησίαις τῆς Φιλιππουπόλεως παρὰ τὴν ἀντίστασιν τῶν ἐνοριτῶν αὐτῶν, ἁπάντων Ἑλλήνων, καὶ νὰ ἴδῃ ἑαυτὸ κατηγορούμενον ἐν ἐπισήμοις ἀναφοραῖς καὶ συγγράμμασιν ἐπὶ βουλγαρισμῷ, ὡς ἐνδίδουσαν εἰς ἁπάσας τὰς αἰτήσεις τῶν Βουλγάρων καὶ ὡς καταπατοῦσαν τὰ δίκαια τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ (*).

Τὴν αὐτὴν πολιτείαν δὲν ἔπαυσε μετερχομένη ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς ὑποκειμένους αὐτῇ σλαυϊκοὺς πληθυσμούς· ἡ δὲ σύγχρονος ἱκανοποίησις τῶν πόθων τῆς μεγάλης σερβικῆς πλειονοψηφίας τῶν Μητροπόλεων Ρασκοπρεσρένης καὶ Σκοπείων, διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως Σλαύων Μητροπολιτῶν, πρόκειται τρανὸν μαρτύριον τῶν διαθέσεων αὐτῆς πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν νομίμων καὶ δικαίων πόθων τῶν πνευματικῶν αὐτῆς τέκνων, ἀσχέτως φυλετικῶν διακρίσεων, καθὼς καὶ τοῦ πάντῃ ἀβασίμου τῶν βουλγαρικῶν αἰτιάσεων.

*

(ἕπεται συνέχεια)

Περὶ τοῦ Μητροπολίτου Ἀγχιάλου πανιερ. κ. Βασιλείου ἐγράφη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ὅτι εἶχεν ἐκζητηθῇ παρ' ἐπαρχιωτῶν του ἡ ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀπόλυσίς του ἐπὶ ἐγγυήσει χρηματικῇ ἧς τὸ ποσὸν ἐπαφίετο τῇ Κυβερνήσει νὰ καθορίσῃ.

Εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἀπήντησε τέλος, ἀλλ' ἀρνητικῶς, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἔδει αὐτὸς οὗτος ὁ Μητροπολίτης νὰ διατυπώσῃ τὴν αἴτησιν.

(*) Βλέπε Β. Σκορδέλη, φυλλάδιον «Περὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν μέσων δι' ὧν πρόκειται νὰ μετατραπῇ ἡ Φιλιππούπολις εἰς Πλόβδιφ» 1863.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА Одеської медичної академії

Ἡ ἀπάνθρωπος καὶ ἀντιχριστιανικὴ αὕτη συμπεριφορὰ, προκειμένου μάλιστα περὶ Ἱεράρχου, κείσθω ἐν ἐπὶ πλέον τεκμήριον τῆς κακοπιστίας τῶν φανταζομένων ὅτι διὰ τοιούτων ἐλεεινῶν ἐλιγμῶν θὰ κατορθώσωσι νὰ ἐπιρρίψωσιν, ἐπὶ τῶν ἀθώων καὶ ἀνευθύνων, τὴν ἐνοχὴν τὴν ἀμερίστως αὐτοὺς καὶ μόνους βαρύνουσαν.

Αἱ βουλγαρικαὶ ἀρχαὶ ἐξακολουθοῦσι παρεμβάλλουσαι πάντα τὰ δυνατὰ προσκόμματα εἰς τὴν μετανάστευσιν τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων. Στρατιωτικὸν μάλιστα ἀπόσπασμα παρὰ τὴν Περιστερὰν, ἐπυροβόλησε κατά τινων Ἑλλήνων προσπαθούντων νὰ διέλθωσι τὰ Ὀθωμανικὰ μεθόρια διὰ ξηρᾶς, τραυματίσαν ἱκανοὺς ἐξ αὐτῶν. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀνέγραψεν ὁ βουλγαρικὸς τύπος.

Ἐν Βάρνῃ οἱ Ἕλληνες ἐξηναγκάσθησαν νὰ ἀγρυπνῶσι τὴν νύκτα πρὸς φρούρησιν τῆς συνοικίας των, διότι οἱ Βούλγαροι ταραξίαι, οἱ συλληφθέντες μετὰ τὰς τελευταίας ἀποπείρας των πρὸς ἅρπαγὴν τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ἀφεθέντες ἐλεύθεροι, ἠπείλουν ἀναφανδὸν ὅτι θὰ πυρπολήσωσι τὴν ἑλληνικὴν συνοικίαν.

Καὶ ἐν Πύργῳ ἐγένοντο κατ' ἐπανάληψιν ἀπόπειραι ἐμπρησμοῦ τῶν ἑλληνικῶν συνοικιῶν, ματαιωθεῖσαι εὐτυχῶς.

*

ΕΠΙΒΕΒΑΙΟΥΜΕΝΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Σιγὴν ἦγε καὶ ἄγει σχεδὸν τὸ φύλλον ἡμῶν ὅσον ἀφορᾷ εἰς εἰδήσεις θλιβερὰς καὶ γεγονότα ἀνιαρὰ ὅσα ἀποβλέπουσιν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐν γένει πράγματα καὶ εἰς ἱερὰ πρόσωπα· ὁμολογουμένως ἄχαρις ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα λογομαχία. Ὑπάρχουσιν ὅμως τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀρκούντως δηλωτικὰ τῆς μανιώδους τάσεως τῶν ὑπεναντίων, ὅπως ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ τῆς Ἐκκλησίας χώρῳ παντὶ τρόπῳ καὶ μέσῳ ἐμπεδώσωσι τὰ κατ' αὐτῆς πονηρὰ καὶ φαῦλα αὐτῶν βουλεύματα, ἅτινα δέον ἵνα δημοσιεύωνται, ὅπως γνωσθῇ οἷον τὸ μεγαλεῖον τῶν λεγομένων χριστιανῶν, τῶν κακουργούντων ἀσυστόλως κατὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας ἀνὰ τὸ κλῖμα αὐτὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου: Ἐγράφη ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείᾳ» τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, τοῦ λόγου ὄντος κυρίως περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ μακαρίτου Κοριτσᾶς Φωτίου καὶ τῆς συλλήψεως δύο κορυφαίων ρουμανιστῶν πρωτεργατῶν τῆς δολοφονίας, ὅτι καὶ κατ' ἄλλων ἱεραρχῶν ἐγένοντο παρόμοιαι ἀπόπειραι, εὐτυχῶς ἀποτυχοῦσαι. Ἡ ἀναγραφεῖσα εἴδησις τυγχάνει πλέον ἡ βεβαία: Καὶ ἡ Α. Θ. Π. ἔλαβεν ἀτυχῶς ἐπιστολὰς ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ρυμανίας καὶ ἐξ αὐτῆς ἔτι τῆς Σινάϊας, αἵτινες πλὴν τῶν ὕβρεων καὶ λοιδοριῶν, ὧν ἔβριθον, προανήγγελλον καὶ τὰς δολοφονίας, τὰς ἀποφασισθείσας ὑπὸ τῶν κομιτάτων. Ἐπωρώθη ἡ συνείδησις τῶν ἀνθρώπων τούτων! Ἀποβράσματα κοινωνικὰ, οὐδεμίαν ἔχοντα ἐν ἑαυτοῖς ἰδέαν θρησκείας, ἠθικῆς καὶ τιμῆς, ἐργάζονται δῆθεν ὑπὲρ ἐθνικῶν καὶ ἱερῶν ἰδεῶν! Ἄνθρωποι ἄεργοι, ἐν τῇ ὀχλαγωγίᾳ μόνον καὶ τῷ κακουργήματι εὑρίσκοντες πόρον ζωῆς, πάντες συνέρρευσαν ἐν Ρουμανίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ, ἐξασκοῦντες, τῇ ἐνόχῳ μάλιστα τῶν ἰδίων κυβερνήσεων ἀνοχῇ, τὰ κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ ταῦτα τερατουργήματα. Οἶδεν ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης ὅτι ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτῆς καὶ ὑφ' ἃς ἀπ' αἰώνων διατελεῖ δυσχερεῖς τοῦ βίου αὐτῆς περιστάσεις πάντα ἀγῶνα κατέβαλε καὶ ὑπέστη συμφορὰς, ὅπως παραδῷ τοῖς ἀγνώμοσι τούτοις τέκνοις τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, ἣν καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἀπ' αὐτῆς ἐκληρονόμησαν. Ἀλλ' ἔναντι τῆς ἀνεκτιμήτου ταύτης εὐεργεσίας χολὴν καὶ ὄξος καθ' ἑκάστην ποτίζουσιν αὐτήν. Ἀπαιτοῦσιν οἱ τολμηταὶ διὰ λόγους ἀμφισβητουμένους νὰ ἀποσπάσωσι σκληρῶς ἀπὸ τῶν μητρικῶν αὐτῆς ἀγκαλῶν τέκνα προσφιλέστατα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ στέργοντα εἰς τοῦτο· ἀπαιτοῦσι νὰ ἐκχωρήσῃ αὐτοῖς ἡ Ἐκκλησία τὰ ἑαυτῆς δίκαια, καὶ πρὸς τοῦτο εὑρίσκουσι συντελεστικὰς τὰς δολοφονίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν κορυφῶν.

Ἀνακρίβειαι τύπου.

Ἀνεγνώσθησαν μετά τινος λύπης καὶ στενοχωρίας τὰ ἐν τῷ «Νέῳ Βήματι» τὸ πρῶτον, καὶ εἶτα εἰς ἕτερα ἀθηναϊκὰ φύλλα, ἀκρίτως καὶ ἅμα ἀνακριβῶς γραφέντα. Ὁ τύπος ἐν γένει ὀργᾷ πολὺ, ἀτυχῶς, πρὸς καινολογίαν, καθόσον τοῦτο σχεδὸν ἀπέβη σήμερον τὸ ἔργον τῶν καθημερινῶν φύλλων. Σπεύδει σπουδῇ πάσῃ νὰ μάθῃ καὶ δημοσιεύσῃ τὸ μάθημα ὁ τύπος· ἐξόχως ὅμως ὁ ἀθηναϊκὸς, οὐ μόνον σπουδῇ πάσῃ ἀλλὰ καὶ ἀλογίστως πολλάκις ἐκτελεῖ τὸν τοιοῦτον προορισμὸν, ἐξ ἀπειρίας τῶν δημοσιολογούντων καὶ ἐξ ἀγνοίας πολλῆς τῶν ἐνταῦθα πραγμάτων, ἔτι

δὲ καὶ ἐκ κακῆς ἐνίοτε ἐκτιμήσεως καὶ ἐκλογῆς τῶν καλῶν καὶ κοινωφελῶν. Τὰ φύρδην μίγδην καὶ ἀτάκτως ἐρριμμένα ἐν τῷ «Νέῳ Βήματι», γραφέντα μετά τινος μάλιστα ἀνευλαβείας πρὸς πρόσωπα ὑπεροχικά, ἄξια παντὸς σεβασμοῦ καὶ τιμῆς, στεροῦνται τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν ὑποστάσεως. Τὸ συλλέγειν τοιαύτας εἰδήσεις ἐστὶν ἔργον σοβαρὸν, ἀπαιτοῦν, οὐχὶ ἔκρηξιν αἰσθήματος καὶ τυφλὴν συμπάθειαν, ἀλλὰ κρίσιν καὶ σκέψιν. Τὰ, «λέγονται», «ἀκούονται», «φρονοῦσιν», «ὡς διαδίδεται», καὶ τὰ παρόμοια ἀδύνατον ν' ἀποκληθῶσιν «ἀποκαλύψεις». Τὰ δημοσιεύματα ἐκεῖνα, ἐπαναλαμβάνομεν, προεκάλεσαν πολλὴν ἡμῶν καὶ δικαίαν τὴν ἀθυμίαν.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Τὸ καθῆκον τοῦ τελεῖν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν θανόντων ὑπὲρ πίστεως ἱερὰ μνημόσυνα κατ' εὐτυχίαν πάντες ἀναγνωρίζουσιν, ἀνέγνωμεν δὲ μετὰ πολλῆς θλίψεως ἄρθρον τῆς ἐγκρίτου «Φωνῆς τῆς Κύπρου», θλῖψιν ἐκφράζον ἐφ' ὅτι οἱ ἐν τῇ μεγ' αὐχούμῃ ἐπὶ πατριωτισμῷ Κύπρῳ ἀρχιερεῖς καὶ κληρικοὶ ἀνέβαλον μέχρι σήμερον τὴν ἐπιτέλεσιν ἱερῶν μνημοσύνων ὑπὲρ τῶν ἑαυτοὺς σφάγιον προσενεγκόντων τῷ βωμῷ τῆς ὀρθοδοξίας. Ἐν θλίψει τοῦτο μαθόντες, ἐμάθομεν ἐπίσης ὅτι οὐδὲ ὀβολὸς ἐστάλη ἡμῖν ἢ εἰς Ἀθήνας ἐκ Κύπρου ἐπὶ μικρᾷ παραμυθίᾳ τῶν ἐξ Ἀνατ. Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας προσφύγων, ἡ δὲ Κύπρος, εἰς ἑτέρους ἐθνικοὺς σκοποὺς δαπανῶσα, ἐπιλανθάνεται ὅτι σκοπὸς ἱερώτατος καὶ ἡ παραθάρρυνσις τῶν ὑπὲρ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἀγωνιζομένων καὶ τῶν πάντων, ἕνεκεν αὐτῆς, στερουμένων.

Αἱ κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἰδήσεις ἡμῖν γνωστὸν ποιοῦσι τὸ ἐν **Ἱεροσολύμοις** ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολθοθᾶ τελεσθὲν τῇ 10 ὀκτωβρίου μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Κοριτσᾶς Φωτίου, ἐν ᾧ μετὰ συγκινήσεως καὶ δακρύοντες ἀνέγνωσαν τὰς ἐπιμνημοσύνους εὐχὰς ὁ μακαριώτ. πατριάρχης κ. Δημιανὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἱερώτατοι ἀρχιερεῖς.—Ὑπὲρ τοῦ μακαρίτου **Φωτίου**, μνημονεύοντες καὶ τῶν ἄρτι θανόντων ἀρχιερέων, ἐλειτούργησαν ἐν τῷ **πατριαρχικῷ ναῷ** τῇ κυριακῇ οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ Κυζίκου Σισανίου καὶ Κολωνίας.—Ὑπὲρ τῶν θυμάτων πάντων τῇ 14 τοῦ παρελθόντος σεπτεμβρίου, ἡ ἱερὰ μητρόπολις **Νευροκοπίου** πάνδημον ἐτέλεσε μνημόσυνον, ἱερουργοῦντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. **Θεοδωρήτου** τοῦ καὶ κατακληλότατον λόγον ἀπαγγείλαντος.—Ἡ ὁμογενὴς κοινότης **Δορυλαίου** (Ἐσκὶ-Σεχὶρ) ἐξεπλήρωσε τὸ πρὸς τοὺς ἐν πίστει τελειωθέντας καθῆκον τοῦτο, τῇ 15 ὀκτωβρίου, λειτουργοῦντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Ἀγκύρας κ. **Σωφρονίου**.—Ἡ κοινότης **Βρυούλων**, τῇ 15 τοῦ μηνὸς τούτου,—ἡ κοινότης **Καλύμνου** τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ· καὶ αὐθήμερον ἐπίσης αἱ φιλότιμοι ὁμογενεῖς κοινότητες **Ἀδάνων Μερσίνης** καὶ **Ταρσοῦ** τῆς Κιλικίας ἀπέτισαν τὴν φόρον τῆς εὐλαβείας, τῆς ἀδελφικῆς στοργῆς, τῆς εὐγνωμοσύνης, τοῦ θυμασμοῦ πρὸς τὸ μέγα ἔργον τῶν τὴν ζωὴν αὐτῶν προσενεγκόντων ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῶν αἰωνίων αὐτῆς δικαίων καὶ προνομίων.—Ἡ ὁμογενὴς κοινότης τῶν **Μοσχοννησίων** ἐπίσης ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον τοῦ τε Φωτίου καὶ τῶν ἄλλων θυμάτων τῇ 15 ὀκτωβρίου, ἐν τῷ ναῷ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, λειτουργήσαντος τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου κ. Νικοδήμου μετὰ τοῦ κλήρου παντὸς, τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον ἐκφωνήσαντος τοῦ διευθυντοῦ τῆς κεντρικῆς σχολῆς κ. Γ. Μακρίδου.—Ἐντολῇ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Λέρου ἐνεκρίθη νὰ τελεσθῶσι μνημόσυνα πανδήμως ἐν ταῖς νήσοις **Καλύμνῳ** καὶ **Λέρῳ** τῇ 22 ὀκτωβρίου.

ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ πρὸς τοὺς ὑπὸ βουλγάρων παθόντας ὀλίγα μνείας ἄξια πρὸς τὸ παρὸν ἔχομεν νὰ καταστήσωμεν γνωστὰ τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις. Περιττὸν νὰ ὑπενθυμίσωμεν καὶ πάλιν τὸ καθῆκον ἡμῶν πρὸς τοὺς ἐν ἀνάγκαις. Οἱ ὀρθόδοξοι πάντες ἐξετίμησαν τὸ στυγνὸν τῶν περιστάσεων, ἐν αἷς διαβιοῦσιν οἱ τιμήσαντες ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ ὀρθοδόξου. Τὰς περιστάσεις ταύτας ἐκτιμήσαντες οὐδέποτ' ἔπρεπε νὰ περιμένωσι νὰ μάθωσιν ἀφ' ἡμῶν ὅτι τὴν προαίρεσιν πρὸς τὸ χορηγεῖν τοῖς πάσχουσιν οὐδεμία σκέψις, οὐδεμία ἀνάγκη δύναται νὰ ἀνακόψῃ, οὔτε πρέπει. Ἔχουσιν ἀνάγκας καὶ μάλιστα μεγάλας κοινοτικὰς αἱ κοινότητες Πελαγονίας καὶ Δράμας, Αἴνου καὶ Ἀγκύρας, Κυδωνιῶν καὶ Μερσίνης, ὅσας ἴσως οὔτε ἡ Θεσσαλονίκη ἔχει, οὔτε ἡ Σμύρνη, οὔτε ἡ Μιτυλήνη, οὔτε ἡ Χίος, οὔτε ἡ Τραπεζοῦς, οὔτε αἱ πατρώζουσαι κοινότητες αἱ ἐν τῇ Κύπρῳ καὶ ἐν τούτοις ἐκεῖναι μὲν ἔδωκαν καὶ δίδουσιν ὑπὲρ τῶν προσφύγων, αὗται δὲ αἱ μὲν ἀνήγγειλαν, αἱ δὲ ἐλπίζομεν ὅτι θέλουσι προβῆ εἰς εἴσπραξιν ἐράνων.

Σήμερον ἀγγέλλομεν τὴν ἐκ **Μερσίνης** ἀποστολὴν 42 λιρῶν τουρκικῶν, καὶ τὴν ἐξ **Ἐσκὶ-σεχὶρ** τῆς ἐπαρχίας Ἀγκύρας ἀποστολὴν 10 καὶ ἡμισείας. Ἠγγέλθη ἡμῖν ἐπίσης ὅτι καὶ ἕτερον πεμφθήσεται ποσὸν ἐκ

ΗΑΥΚΟΒΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑ

Μερσίνης, Ἀδάνων καὶ Ταρσοῦ, καὶ ἐκ Μιτυλήνης καθὼς καὶ ἐκ Λιτίτσης, ἃς ἐπίσης εὐχόμεθα νὰ μιμηθῶσιν αἱ κοινότητες, αἵτινες ἐκτήσαντο μὲν κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ἐπὶ φιλογενείᾳ καὶ εὐγενέσιν αἰσθήμασιν ὄνομα μέγα, πρέπει δὲ νὰ ἀποδεικνύωσιν ἐν πάσῃ περιστάσει ὅτι θέλουσι συνεχίσει τὸ ἐπιφανὲς αὐτῶν παρελθόν.—Ἡ φιλογενὴς κοινότης τῶν **Ἰωαννίνων** ἀπέστειλε χθὲς ὑπὲρ τῶν προσφύγων τῇ Α. Θ. Π. γρόσια 7406—Ἡ τῶν **40-Ἐκκλησιῶν** 50 γαλλικὰς λίρας—καὶ ἡ τῶν **Μοσχοννησίων** 27 λίρας Τουρκίας.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ Μ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἀπήνεγκε καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἐβδομ μερον ποσόν τι, ὅπερ ἀναγράφομεν κατωτέρω μετ' ἐπαίνων πρὸς τοὺς εἰσενεγκόντας. Δυστυχῶς αἱ εἰσφοραὶ λίαν βραδέως βαίνουσιν, ἀναλόγως δὲ τῶν παρελθόντων δύο μηνῶν ὀλίγον εἰς τὸ Ταμεῖον εἰσήχθη ποσόν. Ἀλλ' αἱ μὲν ἀνάγκαι χωροῦσιν εἰς αὔξησιν, ἀπαιτοῦσαι καὶ τῶν ἐξόδων ἐξόγκωσιν, τὸ δὲ χρῆμα δυσχερῶς εἰς ἐπούλωσιν ἐξικνεῖται τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν, ὅσας ἐδημιούργησαν αἱ θλιβερώταται περιστάσεις, ἃς ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ πάντοθεν ἐπηρεαζόμενον Γένος ἡμῶν διανύουσι. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ πάλιν πᾶσι τοις ὁμογενέσι καθιστῶμεν γνωστήν.

Ἀρκεῖ αὕτη ἀντίπασης συστάσεως. Τὸ ὁμογενὲς κοινὸν τὴν ἀλήθειαν ταύτην πρέπει νὰ γινώσκῃ συνάμα δὲ καὶ ὅτι δεκτὴ γίνεται μετ' εὐλογιῶν ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ὁσηδήποτε ποσότης. Ἀπὸ τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ κράτους ὀρθοδόξων ἑλλήνων ἔδει νὰ συναθροισθῇ μέχρι σήμερον δεκαπλασία τῆς συναχθείσης ποσότητος ἐὰν ἕκαστος ὁμογενὴς εὐτελέστατον ἔδιδε ποσόν.

Ὁ **ΣΤ' κατάλογος** τῶν ἀπὸ 20 μέχρις 27 τοῦ μηνὸς ὀκτωβρίου συναχθέντων ἔχει ὧδε:

Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σηλυβρίας γρ. 95 — ὁ κ. Χριστόφ. Χριστοφόρου 540 — οἱ ἀδελφοὶ Γεώργιος καὶ Εὐστράτιος Εὐστρατιάδης 380 — ὁ κ Σ. Ἀποστολίδης, ἰατρὸς, καὶ Ἀθαν. Ἀποστολίδης, δικηγόρος, ἀνὰ 237. 50=475 — ὁ κ. Μιχαὴλ Κουμάκης 190 — ὁ κ. Ἀλκιβιάδης Νικολαΐδης 120 — οἱ κ. ἀδελφοὶ Βαφόπουλοι 95 — ὁ κ. Νικόλαος Φερμάνογλους, ἰατρὸς, 60 — οἱ κ. Γρηγόριος Εὐθυμιάδης καὶ Κωστῆς Καραγιάννης ἀνὰ 47.50=95 — ὁ κ. Νικ. Γιαννακόπουλος 48 — ὁ κ. Σταῦρος Αὐθεντόπουλος 27 — καὶ ὁ κ. Μανώλης Καρακάσογλους 20. Τὸ ὅλον γρ. ἀργυρᾶ 2145, καὶ μετὰ τῶν προγενεστέρων τὸ ὅλον ἀργυρᾶ 44.759.50.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος. — Τῷ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου σεβασμ. μητροπολίτῃ Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾷ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀποστέλλων τοὺς ἁρμοδίους κληρικοὺς ὑπαλλήλους ἐπηρώτα περὶ τῆς ὑγιείας αὐτοῦ, δι' ἣν εὔχονται πάντες οἱ σεβ. ἀρχιερεῖς καὶ οἱ φίλοι ὅσοι ἐκωλύθησαν νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίσκεψιν κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν αὐτοῦ.

Χειροτονία. — Τῇ πέμπτῃ, 26 λήγοντος, ἐτελέσθη ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Πέτρας κ. Αἰμιλιανοῦ ὑπὸ τῶν σεβασμ, συνοδικῶν Πελαγωνείας, Γρεβενῶν καὶ Σισανίου.

Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.—Ἐν τῇ χθὲς συγκροτηθείσῃ μετὰ μεσημβρίαν κοινῇ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου συνεδρίᾳ, προεδρεύοντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, μέλος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ἀντὶ τοῦ εἰς Εὐρώπην ἀναχωρήσαντος καὶ παραιτησαμένου τὰ τοῦ συμβούλου καθήκοντα, κ. Σ. Μουράτη, ἐξελέγη παμψηφεὶ ὁ ἐξοχ. Ἀλέξανδρος Παντζίρης βέης.

Κανονικὴ ἄδεια. — Τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἀδριανουπόλεως ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια νὰ μεταβῇ καὶ διαμένῃ, διὰ λόγους ὑγιείας, εἰς Σάμον καὶ Χίον.

Αὐστροουγγρικὴ πρεσβεία.—Σήμερον, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, μεταβάντες εἰς τὴν ἐν Πέραν Αὐστροουγγρικὴν πρεσβείαν ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ Α΄ γραμματέως τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου προσηγόρευσαν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τὸν ἄρτι ἀφικόμενον νέον πρεσβευτὴν τῆς Αὐστροουγγαρίας ἐξοχ. μαρκήσιον Παλαβιτσίνην.

Ἀξιέπαινος πρᾶξις.—Μετὰ χαρᾶς ἠκούσθη ὅτι οἱ ἐν τῇ Ροβερτείῳ σχολῇ ἕλληνες φοιτηταὶ, ἀνερχόμενοι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς 220, μεταβαίνουσι τακτικῶς κατὰ πᾶσαν κυριακὴν εἰς τὸν ναὸν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, ἐν Μ. Ρεύματι, καὶ ἀκροῶνται τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας. Τὸ εὐάρεστον τοῦτο ἄγγελμα κατηύφρανεν τὴν Μ. Ἐκκλησίαν μαρτυροῦν ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ μαθηταὶ στερρῶς ἔχονται τῶν πατρίων. Οἱ ἕλληνες ἀνάγκη πάντοτε νὰ ὦμεν ἀκριβεῖς τηρηταὶ τῶν ἰδίων, χωρὶς νὰ φαινώμεθά ποτε φανατικοὶ εἰς τὸν πλησίον.

Λυπρὰ μηνύματα πέμπονται ἡμῖν ἐξ Ἁγ. Ὄρους· ἀληθῶς κατ' ἀτυχῆ συγκυρίαν συνέβησαν ἐν ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις φόνοι καὶ ἐπιθέσεις καὶ ἀλληλοφαγώματα, δεικνύοντα ὅτι ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος τόπος, ὁ ἐπὶ αἰῶνας διατηρηθεὶς ἀλώβητος, νῦν παρεξέκλινεν ἐκ πλείστων τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ παραδόσεων. Θλίβεται ὡς εἰκὸς ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, ποθοῦσα τὴν ἐπικράτησιν πανταχοῦ, ἔν τε τοῖς ἱεροῖς σκηνώμασι καὶ τῷ καθόλου κλίματι αὐτῆς, τῆς εἰρήνης καὶ τὴν εὐλαβοῦς διατηρήσεως τοῦ παναρχαίου καθεστῶτος, ὅπερ καὶ μετὰ τὰς σκληρὰς κατὰ καιροὺς δοκιμασίας, διετηρήθη μετὰ κόπων πολλῶν καὶ θυσιῶν ἀλώβητον. Εὔχεται δ' ἵνα ὁ Κύριος κοπάσῃ τὸν σάλον τῶν σκανδάλων, τὸν ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος διαταράσσοντα τὴν στρατευομένην αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἐπιτροπὴ ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν.— Τῇ δευτέρᾳ, ἀπὸ πρωΐας, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κοινοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις γενήσεται ἡ ἐπὶ δημοπρασίας ἐκποίησις τῆς εὑρεθείσης περιουσίας τοῦ μακαρίτου μητροπολίτου πρώην Προικοννήσου Βενεδίκτου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ἐν Χάλκῃ διαμένων ἀπό τινος ἐπὶ νοσηλείᾳ ἀπεβίωσε τῇ τετάρτῃ ἑσπέρας ὁ διευθυντὴς τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου καὶ πρωτονοτάριος τῆς Μ. Ἐκκλησίας **Ἰωάννης Δ. Ταντταλίδης**. Υἱὸς Δημητρίου Ζένου καὶ Βικτωρίας Ταντταλίδου, διδαχθεὶς τὰ ἐγκύκλια ἐν τῇ πρὸ πεντηκονταετίας ἀκμαζούσῃ Σχολῇ τῶν Εἰσοδίων τοῦ Σταυροδρομίου, οὔσῃ τότε γυμνάσιον, διδαχεὶς εἶτα καλῶς καὶ τὴν γαλλικήν, ἐγνωρίσθη εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς δημόσιον ὡς ἀρχισυντάκτης τῆς «Βυζαντίδος»—ὑπηρέτησεν ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἐν Κρήτῃ, ὑπὸ γενικὸν διοικητὴν τὸν ἀείμνηστον Ἀλέξανδρον Καραθεοδωρῆ πασᾶν, εἶτα, τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἱδρυθείσης ὑπὸ τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου κ. Ἰωακεὶμ τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, διωρίσθη τῷ 1880 διευθυντὴς αὐτῆς καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου, ἀποσυρθεὶς τῷ 1881. Μετὰ ἓν ἔτος ἀνέλαβε τὴν ἔκδοσιν τοῦ καλλίστου περιοδικοῦ «Κόσμου» καταστήσας αὐτὸ ἄξιον τῆς προστασίας τῆς Α. Α. Μ. τοῦ φιλολάου ἡμῶν ἄνακτος. Τῷ 1885, μετατεθέντος εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μ. πρωτοσυγκελλίας τοῦ ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Μ. Βασιλείου, διωρίσθη, μετὰ χρονικόν τι διάστημα βραχύτατον, ὁ μακαρίτης Ἰωάννης Ταντταλίδης, καὶ τῷ 1894, θανόντος τοῦ τὸ γραφεῖον τὸ πατριαρχικὸν διευθύναντος Γεωργίου τοῦ Θεσσαλονικέως, προήχθη εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἣν εἶχον καταλάβει δοκίμως ὁ Μ. Χαρτοφύλαξ Μιχαὴλ ὁ Ἀφθονίδης καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ ἐν Ἀθήναις ἀποθανὼν Γεώργιος Ἀφθονίδης, ὃν ὁ ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος Κοντογόνης ὠνόμασε «τὸ στόμα, δι' οὗ ἐλάλησαν ἐννέα κατὰ σειρὰν πατριάρχαι». Κατεργασθεὶς ὁ Ἰωάννης ὑπὸ νόσου καρδιακῆς ἀπεβίωσεν ἐν ἡλικίᾳ ἑξήκοντα τεσσάρων σχεδὸν ἐτῶν.—Εὐφυὴς ἐκ φύσεως, μετὰ χάριτος τὴν ἑλληνικὴν γράφων, ἐπιζητούμενος ἐν ταῖς συνναστροφαῖς, φιλομαθὴς ἐκ παίδων, γινώσκων πῶς δέον ἀναστρέφεσθαι, εἵλκυσε τὴν ἀγάπην κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, μεθ' ὧν ἐσχετίσθη.

Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο ἐν Χάλκῃ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου, προεξαρχόντων τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Μεθύμνης, Μαρωνείας καὶ Βάρνης. Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π παρῆν ὁ πανοσλ. Μ. πρωτοσύγκελλος.—Τῇ κηδείᾳ παρηκολούθουν ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως κ. Ἀρσένιος, οἱ ἐπίτροποι Ἁγίου Ὄρους καὶ Θεοβαδίστου Σινᾶ, πάντες οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, αἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς σχολῆς, σὺν τῷ σχολάρχῃ πανιερ. πρώην Μελενίκου κ. Εἰρηναίῳ, καὶ τῆς Ἐμπορικῆς, καὶ λαὸς πολύς. —Ἐπικήδειον λαμπρὸν ἀπήγγειλεν ἀπ' ἄμβωνος ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Χρυσόστομος Καβουρίδης.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀχιλλεὺς Γεωρ. Θεοδωρίδης, χριστιανὸς, ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὑθωμανὸς, κάτοικος Πέραν (ὁδὸς Κρουτσοὺκ Γιαζιτζῆ) καὶ ὑπάλληλος τοῦ τελωνείου ἐνταῦθα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἑλένης, θυγατρὸς Λεωνίδου Παπαγιαννοπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Πέραν, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 25 ὀκτωβρίου 1906.

Ὁ προεδρεύων 1

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀριόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. III. 726857